

disse Omstændigheder have adskillige Medlemmer af Flertallet henvendt sig til mig og have opfordret mig til at undergive disse Ændringsforslag den Kritik, som de i saa høj Grad udfordre til, og jeg har ment at maatte følge denne Opfordring.

Det første Ændringsforslag, jeg skal tillade mig at udtale mig om, er Ændringsforslaget under Nr. 11 til Skolelovens § 11. I denne Paragraf deles Undervisningsfagene i to forskellige Rækker, Folkeskolens almindelige Undervisningsfag og de saakaldte Særfag. Til den første Række høre Religion, Dansk, Regning, Historie osv., og til Særfagene høre for Landsbyskolens Vedkommende — thi det er den, man særlig faar med at gøre — Gymnastik, Sløjd og kvindelig Haandgerning. Selve Paragraffen indeholder to Bestemmelser. Den ene af disse gaar ud paa, at Klasserne i en Købstadskole gennemsnitlig skulle have mindst 21 Timers Undervisning om Ugen i de saakaldte „Skolens almindelige Undervisningsfag“, og den anden Bestemmelse, som gælder Skolerne paa Landet, gaar ud paa, at enhver Klasse i disse Skoler aarlig i Gennemsnit skal have mindst 18 Timers Undervisning om Ugen i Hovedfagene, altsaa i de almindelige Skolefag. Hvis nu dette Ændringsforslag blev vedtaget, vil der ske en Forandring her for Landsbyskolens Vedkommende — Ændringsforslaget omhandler netop kun Skolen paa Landet og atter her kun Forskolen og de til Forskolen svarende Klasser. Man vil lægge Mærke til, at der staa *mindst* 18 Timer for Skolen paa Landet og *mindst* 21 Timer for Skolen i Købstæderne, altsaa dette Timetal er Minimum. Forholdet er imidlertid det, at de 18 Timer ere blevne Normen for Skolen paa Landet, medens 21 Timer er det sædvanlige Timeantal om Ugen for Skolen i Købstæderne. Det, som Ændringsforslaget gaar ud paa, er altsaa, at Antallet af Undervisningstimer i Skolens vigtigste Fag, de egentlig oplysende Fag, skal nedsættes. Inden for de 18 Timer skal der baade undervises i disse Fag og tillige i Særfagene. Forholdet er nu for Tiden dette, at der skal undervises i Særfagene uden for de 18 Timer, saa at altsaa den ugentlige Undervisningstid i Skolerne paa Landet efter Skoleloven absolut maa blive mere end 18 Timer og for Forskolens Vedkommende blive noget som et Par og tyve Timer. Men hvad betyder denne Ændringsforslagets Ordning? Den betyder, at Under-

visningen i Skolens vigtigste Fag bliver nedsat fra 18 til 14 Timer om Ugen. Jeg vil ikke gaa for vidt, derfor siger jeg til 14 Timer, og Forholdet bliver derefter atter det, at et Barn, der søger Undervisning i en Skole paa Landet, faar et færre Antal Timers Undervisning i de almindelige Fag i Forskolen end forhen. Her er det saadant — altsaa i Forskolen og de til Forskolen svarende Klasser —, at der kunne de kun faa 14 Timers Undervisning om Ugen i Hovedfagene. Det er altsaa det, Forslaget direkte og ligefrem gaar ud paa. Hvad det betyder, vil fremgaa deraf, at naar man tænker sig Timetallet, som gives et Barn i Købstadskolen i hele dets Skoletid, og dernæst et Barn i Landsbyskolen, vil Forskellen blive meget stor. Det Barn, der søger Undervisning i Købstadskolen, vil i 7 Aar faa 6,027 Timer. Børnene i Skolen paa Landet ville faa — forudsat at Ændringsforslaget gennemføres — 4,674 Timer. Der bliver altsaa en Forskel paa 1,353 Timer, og ville vi dernæst udregne, hvor mange Timers Undervisning en Skole paa Landet vil komme til at give et Barn i hele Skoletiden aarlig i Gennemsnit, saa bliver det 667 Timer. Differencen var for alle 7 Aar 1,353 Timer, og det betyder, efter hvad jeg har anført, 2 Skoleaar i Landsbyskolen. Det er altsaa en ret farlig Ændring.

§ 11 i Skoleloven er en af denne Lovs mere vigtige Paragraffer, den betegner et Fremskridt i Forhold til den gamle Ordning, den Ordning, der var i Kraft forud for Skoleloven, den forøger Undervisningstiden baade i Skoler paa Landet og i Købstadskoler, og den Gang vi behandlede Skoleloven, gik vi alle sammen ud fra, at det at forøge Skoletiden var et Fremskridt, et godt demokratisk Fremskridt. Naar vi nu skulle bedømme dette Ændringsforslag i denne Belysning, bliver Forholdet det, at vi maa kalde dette Ændringsforslag et Tilbageskridt, et udemokratisk Forslag, og det er det i Virkeligheden ogsaa i Bund og Grund. Hvis det havde været Landbefolkningens — skulle vi sige Uvenner, der havde udarbejdet et saadant Forslag og havde anbefalet det til Vedtagelse, saa kunde man forstaa en saadan Optræden, men da det er Demokrater, Landbefolkningens Venner, i alt Fald nogle af dem, som komme med dette Forslag, maa man staa ret uforstaaende over for dets Fremkomst. Det forekommer mig desuden, at dette Forslag nærmest vil kunne udlægges, naar man vil kritisere det skarpt, som en